

tanten for Landbrugets Arbejdsgiverforeninger siger nej? Er det rimeligt, at det så ikke kan blive til noget? Ikke efter min opfattelse, og det er derfor, udtalelsen falder, som den er kommet.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Det er nu engang sådan, at der må skulle tages mest hensyn til dem, der skal betale. Det er det, jeg mener. Hvordan konstruktionen kan blive, skal jeg ikke kunne sige.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Så oprandt tidspunktet, hvor jeg får lejlighed til at sige et par ord om reformen og reflektere lidt over dagens debat.

Jeg vil starte med at takke for mange positive indlæg om denne reform. Jeg ville egentlig også gerne have haft lejlighed til at bruge lidt tid på at takke Venstres og De Konservatives ordførere for deres vurdering af substansen i VEU-reformen, men det bliver jo et meget, meget lille afsnit, for Venstres og De Konservatives ordførere har så godt som udelukkende hængt sig fast i spørgsmålet om supplerende finansiering i forhold til statens bidrag.

Venstres og De Konservatives ordførere har i dag lidt af et dacapo-syndrom, for de har til punkt og prikke genopført samtlige forestillinger, der var i de indledende forhandlinger om VEU-reformen i efteråret. Der er ikke ét eneste argument, der blev brugt dengang, som ikke er blevet brugt i dag. Til gengæld er der i dag ikke frembragt et eneste nyt argument imod finansieringskonstruktionen, ikke ét.

Og i forhold til spørgsmålet om finansiering, hvor nogle er bekymrede over, at der bliver tale om en kollektiv brugerbetaling, må jeg sige, at der altså er sammenhænge her i samfundet, hvor det er mest hensigtsmæssigt, at man løfter en sådan opgave kollektivt.

Jeg synes, den socialdemokratiske ordfører ved flere lejligheder har argumenteret fornuftigt for, at man er nødsaget til med den struktur, vi har på arbejdsmarkedet – store og små virksomheder, større eller mindre muligheder for at deltage lidt eller meget i efter- og videreuddannelsesaktiviteterne – at man har den kollektive brugerbetaling fra virksomhedernes side.

Jeg kom til at tænke på, at det jo lidt er samme problemstilling, samme forhold, kan man sige, der gør sig gældende med den måde, vi finansierer gadebelysning på. Af gode grunde er det jo ikke overladt til det hus, der ligger nær-

most en bestemt gadelampe, at betale strømmen lige netop for den gadelampe. Der er en årsag til, at vi også her i fællesskab løfter finansieringen, så vi får lidt sammenhængende vejbelystning ud af det.

Og så vil jeg i øvrigt sige til hr. Jens Vibjerg: Jeg ærgrer mig egentlig lidt over en række af hr. Jens Vibjergs indlæg. For det er sådan, at jeg inden debatten her i dag faktisk mente, at jeg havde forstået meningen med Venstres oplæg til en voksen- og efteruddannelsesreform, men efter adskillige indlæg fra hr. Jens Vibjergs side blev det mere og mere uklart for mig, hvad Venstre egentlig vil i dette spørgsmål som i så mange andre efterhånden.

Formålet med reformen har fra begyndelsen været at skabe et mere velfungerende voksen- og efteruddannelsessystem, og de nøgleord, vi har lagt vægt på, har været samspil, forenkling og målretning af ressourcerne. Og jeg synes faktisk – og det er der flere der har kvitteret for – at det er lykkedes at opfylde de tre målsætninger i de mange tiltag, der ligger i reformen.

Ja, der ligger mange tiltag, og ja, det er rigtigt, som hr. Aage Frandsen var inde på, at vi heldigvis med den proces, der har været, har givet hinanden den fornødne tid til at gå i dybden med de forskellige problemstillinger.

Vi vil skabe et system med en klarere arbejdsdeling mellem forskellige skoler. Og overordnet set har reformen fastholdt idealet om livslang læring. Det skal ikke kun være i ungdomsårene, at vi uddanner os, men vi skal udanne os gennem hele arbejdslivet. Det er der jo tradition for i mange erhverv, men det kniber for de kortuddannede. Der er en tendens til, at de, der har den korteste uddannelsesbaggrund, også er dem, der får den mindste efteruddannelse tilbudt.

Det har vi prøvet at kompensere for med reformen ved at opprioritere indsatsen for de kortuddannede, og det betyder, at der skal udvikles uddannelser til kortuddannede, og at godtgørelser og andre økonomiske støtteordninger rettes mod denne gruppe.

Der er især fire centrale initiativer, som særligt tilgodeser denne gruppe af kortuddannede. Det drejer sig om styrkelsen af indsatsen for regne- og læsesvage. Det drejer sig om merit-systemet. Af andre centrale initiativer, som jeg vil fremhæve som væsentlige, er styrkelsen af parternes rolle og muligheden for at få indflydelse på en langt mere dybtgående måde, end tilfældet er i dag.